

HOLOKAVST

Leta 1939 je skoraj 9 000 000 Judov živelo približno v 20 evropskih državah, ki jih je kmalu preplavila nacistična Nemčija. Do leta 1945 je skoraj 6 000 000 teh Judov umrlo v načrtovanem programu uničenja. Z njimi so umrli tudi milijoni drugih ljudstev – v glavnem Rusi, Poljaki in Romi.

Razlog je ležal v ideologiji totalitarne nacistične stranke, ki je vladala Nemčiji med 1939 in 1945. Nacisti so razglasili, da so vsa ta ljudstva »rasno degenerirana« in zato odstranljiva – uporabna samo za višjo »arijsko raso«, ki so jo predstavljali le nemški osvajalci.

Do leta 1939 so Jude, ki niso zbežali iz Nemčije, vrgli v koncentracijska taborišča Buchenwald, Dachau in Mathausen.

Kmalu so Jude iz vse nemško okupirane Evrope kanalizirali v taborišča. Milijoni so doživeli cele dneve potovanja, stlačeni v živinske ali tovarne vagone, brez hrane, vode ali ustreznih sanitarij. Včasih je polovica tovora dosegla cilj mrtva, druga pa v komi.

Za mnoge je pomenil konec potovanja Auschwitz na južnem Poljskem, največje od vseh uničevalnih taborišč. Ko so se živinski vagoni ustavili in so pazniki odpahnili vrata, so nesrečni jetniki zagledali pusto pokrajino – velikansko mrežo ulic, ki so okvirjale stotine barak v urejenih vrstah, obkroženih z električno bodečo žico, napeto med betonske stebre, ki so se vrstili do obzorja. Esesovski stražarji so sloneli ob strojnicah, postavljenih v stražarskih stolpih, posejanih v gostih presledkih. Ogromni pravokotni, rdečeopečnati »tovarniški« dimniki so bruhalo plamene in črn, masten dim. Vse prežemajoč smrad po sežganem mesu in laseh je visel vsepovsod v zraku.

Prepadene družine so popadale iz tovarnjakov. Dr. Mengele, glavni zdravnik v Auschwitzu, jih je razdelil na dve glavni skupini. V prvi skupini so bili aktivni moški in ženske, v drugi so bili stari, slabotni, invalidi in ženske z majhnimi otroki. Prvo skupino so izčrpavali z delom, dokler ni popadala in jo nato iztrebili; drugo skupino so likvidirali takoj.

Taboriščne razmere so bile tako slabe, da jih je mnogo iz prve skupine živelo samo nekaj tednov. Do 1000 Judov so stlačili v vsako barako, kjer je pomanjkanje prostora prisililo ljudi, da so spali poprek nad tovariši. Pred zoro so jih pazniki vihteč gumijevke spehali iz barak in jih postrojili za pregled; živeči so podpirali tiste, ki so umrli ponoči, ker prešteti so morali biti vsi.

Hrana je bila slaba in pičla. Jetniki so jedli kruh iz kostanja in žaganja, margarino na osnovi mehkega rjavega premoga in košček konjskega mesa – vse poplajnjeno z juho iz kopriv. Tisoči so bili podhranjeni. Umazan jetnikom so se odprle rane in umirali so od griže. Drugi so približno v mesecu dni umrli od lakote, izčrpanosti in udarcev esesovskih paznikov ali vodij barak (ljudi izbranih iz obsojenih zločincev).

Toda za večino tistih, ki so vstopili v Auschwitz, je smrt nastopila mnogo hitreje. Dva tisoč moških, žensk in otrok naenkrat se je privleklo iz vlaka naravnost v eno ogromnih kletk z oznako »Kopalnica in soba za dezinfekcijo«. Tam so se morali vsi sleči do golega in obesiti obleko na obešalnike. Nato so zaprli vrata in ugasnili luči. Namesto osvežujoče kopeli so jetniki dobili smrtno dozo plina ciklona B. Niso umrli takoj. Umiranje je ponavadi trajalo dvajset minut, včasih pol ure.

V Auschwitzu je bilo petnajst peči v vsakem od štirih krematorijev. Tako so lahko tisoče ljudi pobili in sežgali v nekaj urah. Preden so mrtve sežgali, so jim Nemci odvzeli zadnjo preostalo lastnino, možje so obrili trupla zaradi las za polnjenje žimnic ali za uporabo v detonatorjih tempiranih bomb, ekipa zobozdravnikov pa je pregledala čeljusti in izpulila zlate zobe in plombe. Znotraj krematorija je oddelek jetnikov naložil kupe golih teles po tri na kovinski voziček in ga poslal v žarečo peč. Kakih dvajset minut pozneje so se odvetniki, zdravniki, glasbeniki, poslovneži, tovarniški delavci, žene, matere, dojenčki, otroci, očetje, stari starši, strici, tete – anonimno pomešali v kupu pepela, ki so ga stresli v reko Vislo.

Tako je s preračunljivim ponižanjem in brutalnostjo, moderna zahodna sila zagrešila barbarska dejanja, katerih obseg in grdobija sta skoraj brez primere v vsej človeški zgodovini.